

זה לא בגלל הכסף

רותם מ. סלע

באמר שפירסמה כאן זיוה שטרנהל החודש ("האלפיון העליון הפקיר את השמאל", 2.9), היא טוענת שהסיבה לעליית הימין הליברלי היא האינטלקטואלי היא הכספים שמורעפים עליו מארצות הברית, וקוראת לשמאל לגייס קופת מזון מנים ממתעשרי ההייטק כדי לשוב ולזכות בהגמוניה רעיונית. מעבר לכך שטרנהל טועה עובדתית כשהיא טוענת שהימין משופע ביותר משאבים וכספים מהשמאל, היא טועה באופן עקרוני כשהיא טוענת שסכסוף מחולל תמורות רעיוניות. למעשה, התזה המוטעית שלה עשויה למנוע מהשמאל לחזור להיות רלוונטי.

אנו נוטים ליחס למוסדות ולכסף שמניע אותם השפעה מוגזמת על המציאות. האמת היא, שמה שמחולל שינויים עמוקים בתפישת עולמם של אדם או של ציבור, הוא שאלות וכאבים הנובעים ממפגש שלהם עם המציאות. לנו, סוכני הרעיונות, יש לכלל היותר הזדמנות לנסח לאתגרים הללו תשובות המניחות את דעתם.

כך למשל, בנימין זאב הרצל לא המיר את דתו לצינונות לאחר שנתקל בפרסומת ממומנת, אלא לאחר שסיקר את משפט דרייפוס ונוכח כי האנטישמיות חרצה את גורלם של היהודים באירופה. הצלחתו בהקמת התנועה הצינונית נבעה, בין

השאר, מכך שרכים מיהודי אירופה חשו כמוהו. קרוב למאה שנים מאוחר יותר מאות אלפי גרמנים הפילו את חומת ברלין והביאו לקץ הגוש הקומוניסטי. הצעדה הקצרה והאפקטיבית להפליא שלהם להפלת החומה לא הונעה על ידי מנגנון משומן בדולרים אמריקאיים, אלא על ידי תסכול שביעבע בהם בעקבות עשורים של שלטון יומרני, כושל ומרושע. ספרי הוצאת "סלע מאיר" זוכים להצלחה יחסית לא בזכות שיווק, מימון או קסם, אלא מכיוון שהם עונים על שאלה וצורך.

שטרנהל טועה: הדרך ללבו של הציבור לא עוברת בכיס של תורם, אלא בבדק בית אידיאולוגי. כך גם השמאל עשוי לשגשג בארץ

"תפוס ת'יהודי" – רב המכר הראשון של ההוצאה – חשף את השנאה הרוחשת מתחת למעורבות הפתולוגית של האירופאים בסכסוך הישראלי-הפלסטיני. כשהספר יצא לאור הצלחתו לימדה אותנו כמה עסקים הישראלים בשנאה שחיים כלפיהם בעולם, וכמה הם עייפים מההסברים השקריים, התולים את האשמה לשנאה הזאת בהם ובהתנהגותם. הציבור הישראלי שמתעורר לכך

שהאירופאים מונעים משנאת ישראל ולא מאהבת אדם, מתעורר להבין גם כי פעמים רבות מעורבות המדינה היא הבעיה ולא הפתרון.

הסיבה להתפכחות הישראלית מהסוציאליזם היא לא חשיפה מוגברת שלהם להוגים כמו תומאס סואל ופרידריך האייק, אלא הבינוניות המדכאת של המערכות הציבוריות בישראל אל מול המציאות הבינלאומית של ההייטק הישראלי הפרטי. הישראלים, שנכשלים באופן מעורר חמת לה באספקת חינוך, השכלה גבוהה, הסעת המונים ושיטור במסגרת מערכות ציבוריות, כובשים את העולם כשהם עובדים במערכות פרטיות. שום כסף לא יכול להסתיר את המציאות הזאת.

בנוסף, גם כל הכסף מכל היונקורנים שבעולם לא יסתיר את העובדה שהסכם אוסלו נכשל באופן מחפיר במבחן הדם שקבע יוסי ביילין, לפיו הצלחתו תיבחן בירידה במספר ההרוגים מטרור, שזינק פי חמישה. כל ישראלי שאינו עוצם את עיניו בכוח יודע כי הילדים הפלסטינים מחונכים לאנטישמיות ולשנאה, כי עד עצם היום הזה הפלסטינים נים אינם מוכנים להכיר בישראל כמדינת לאום יהודית, וכי הפרדיגמה של שטחים תמורת שלום מתה ביום שבו נחתמו הסכמי אברהם.

הדרך ללבו ולראשו של הציבור הישראלי אינה עוברת בכיסו של תורם, אלא בבדק בית אידיאולוגי. בישראל יכול לשגשג שמאל לאומי,

חברתי ודמוקרטי, שאינו תומך אוטומטית בהנהגה הפלסטינית, המחויבת למלחמת חורמה ביהודים, אלא בהגנה על חייו וכבודו של העם היושב בציון; שמאל שמגן על העובד החלש ולא על ההסתדרות, שנהפכה לוועד של העובדים החזקים במשק על חשבון הציבור; שמאל שנלחם נגד חלקים במערכת אכיפת החוק והמשפט, המבקשים לנכס לעצמם כוח בלתי מוגבל ומונעים מאורחי המדינה הליך הוגן ומימוש של זכויותיהם הדמוקרטיות.

את השמאל החדש הזה לא צריך להמציא, צריך רק לחזור אליו. דוד בן גוריון היה זה שטען בפני ועדת פיל כי זכותנו לארץ ישראל נובעת מהתנ"ך, ש"הוא המנדט שלנו", ויום את פרס הילודה שניתן לכל אם עם יותר מעשרה ילדים. מפלגתו לא רק הרחיבה את גבולות הארץ, אלא למרות לחץ בלתי נלאומי כבד הנהיגה מדיניות של פעולות תגמול, שגבתה מחיר דמים על פגיעה באורחי המדינה.

הימין הישראלי החדש ימשיך לעלות ולשנות את ישראל ואת המפה הפוליטית, כי הוא מציג תשובות הגיוניות לשאלות הנובעות הניצבות בפני אורחי ישראל. הסיבה להצלחתו היא לא כסף, אלא חוסר המוכנות של השמאל להשתנות, והמונע כנות של הימין החדש להציע פרדיגמה חדשה אל מול מציאות משתנה.

הכתוב הוא מ"ל הוצאת "סלע מאיר"